

R A P P O R T Nr. 78

RAPPORT OVER DE NIET GERATIFICEERDE VERDRAGEN EN DE AANBEVELINGEN
VAN DE IAO INZAKE SOCIALE ZEKERHEID

16 maart 2010

2.421-2

RAPPORT

uitgebracht door de Belgische regering overeenkomstig de bepalingen van artikel 19 van het Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie, over de

STAND VAN DE NATIONALE WETGEVING EN GEBRUIKEN INZAKE SOCIALE ZEKERHEID

x x x

RAPPORT VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

I. INLEIDING

De Nationale Arbeidsraad heeft, overeenkomstig artikel 19 van het Statuut van de Internationale Arbeidsorganisatie, besloten om uit eigen beweging een omstandig rapport op te stellen over de stand van de nationale wetgeving en gebruiken inzake sociale zekerheid, op basis van de vragenlijst die het IAB heeft bezorgd.

Hij is verwonderd over het feit dat hij daarover niet werd geraadpleegd door de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg en dat hij evenmin een door het bestuur voorbereid ontwerp van rapport heeft ontvangen; een dergelijke gang van zaken vindt hij zeer betreurenswaardig.

Hij herinnert in dat opzicht aan de vruchtbare samenwerking die sedert jaren tussen de Belgische regering en de sociale partners bestaat met het oog op de opstelling van de door de IAO gevraagde rapporten.

Hij wijst er bovendien op dat de Belgische sociale partners zeker een meerwaarde kunnen bieden aan de bipartiete sociale dialoog, enerzijds omdat ze een belangrijke rol spelen in de vaststelling en tenuitvoerlegging van het sociaal beleid in België, en anderzijds door hun tot op heden permanente betrokkenheid bij de tripartiete sociale dialoog binnen de IAO.

De Raad merkt verder op dat het rapport, dat hij uit eigen beweging heeft opgesteld, tot doel heeft te antwoorden op de vragenlijst over de alomvattende studie over de IAO-instrumenten inzake sociale zekerheid, in het licht van de Verklaring van de IAO van 2008 betreffende de sociale rechtvaardigheid voor een billijke mondialisering, die de Internationale Arbeidsconferentie op 10 juni 2008 heeft goedgekeurd (Genève, 97e zitting).

De IAO heeft de volgende instrumenten inzake sociale zekerheid goedgekeurd:

- Verdrag nr. 102 betreffende de minimumnormen der sociale zekerheid, 1952;
- Verdrag nr. 168 betreffende de bevordering van de werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid, 1988;
- Aanbeveling nr. 67 betreffende de gewaarborgde bestaansmiddelen, 1944;
- Aanbeveling nr. 69 betreffende de geneeskundige verzorging, 1944.

De Verklaring betreffende de sociale rechtvaardigheid voor een billijke mondialisering voorziet de IAO van een nieuw instrument om een strategie ten gunste van open economieën en maatschappijen te ontwikkelen, gebaseerd op sociale rechtvaardigheid, volledige productieve tewerkstelling, duurzame ondernemingen en sociale cohesie. De verklaring erkent de verdiensten van de mondialisering, maar pleit ervoor de inspanningen op te voeren om een beleid van waardig werk met betere en evenwichtigere resultaten voor iedereen vast te stellen.

De commissie Internationale Arbeidsorganisatie heeft dat vraagstuk onderzocht.

Op voorstel van die commissie heeft de Raad op 16 maart 2010 het volgende rapport aangenomen.

II. RAPPORT BEZORGD DOOR HET INTERNATIONAAL ARBEIDSBUREAU

A. Beschouwingen vooraf

De Raad merkt in eerste instantie op dat de voorgelegde vragenlijst over de alomvattende studie over de instrumenten van de IAO inzake sociale zekerheid moet worden onderzocht in het licht van de Verklaring van de IAO van 2008 betreffende de sociale rechtvaardigheid voor een billijke mondialisering, die de Internationale Arbeidsconferentie op 10 juni 2008 heeft goedgekeurd (Genève, 97e zitting).

Hij wijst er in eerste instantie op dat de sociale partners veel belang hechten aan de goedkeuring van die Verklaring door de IAO.

De Verklaring betreffende de sociale rechtvaardigheid voor een billijke mondialisering is volgens de Raad immers een belangrijk instrument, aangezien ze tot doel heeft de inspanningen te ondersteunen die de lidstaten leveren om de sociale vooruitgang en rechtvaardigheid te bevorderen door middel van de vier strategische doelstellingen van de Agenda voor waardig werk, namelijk tewerkstelling, sociale bescherming, sociale dialoog en driepartijenoverleg alsook de fundamentele beginselen en rechten inzake arbeid.

Die vier strategische doelstellingen liggen al vele jaren ten grondslag aan het actieterrein van de sociale partners, waardoor ze een zekere expertise in die verschillende domeinen hebben.

Gezien dat nieuwe draagvlak van de IAO constateert de Raad bovendien dat de lidstaten, om de in de verklaring vastgestelde doelstellingen te bereiken, regelmatig rapporten zullen moeten opstellen voor de alomvattende studies over een aantal IAO-instrumenten, in het licht van die Verklaring.

De Raad verheugt zich over de invoering van dat nieuwe proces, dat hij zal steunen en waaraan hij actief zal deelnemen. De expertise die hij in de loop der jaren op de verschillende in de Verklaring aangegeven gebieden heeft verworven, zal zeker bijdragen tot dat proces. Hij pleit er dan ook voor dat hij er in de toekomst volledig bij betrokken wordt.

De Raad voegt er ten slotte aan toe zich volledig bewust te zijn van het feit dat de armste lidstaten van de IAO de IAO-instrumenten niet kunnen ratificeren, omdat ze in het onderhavige geval inhouden dat een socialezekerheidsstelsel moet worden vastgesteld dat, gezien de aard ervan, ongetwijfeld te duur is voor die landen.

Niettegenstaande België in het kader van de discussies in Genève als een klein land wordt beschouwd, moet het volgens de Raad toch mogelijk zijn dat België, en dus ook de Belgische sociale partners, een bijdrage leveren aan dat proces.

De Belgische sociale partners hebben de vaste wil om, op grond van hun expertise in vele domeinen, zoals uit dit rapport blijkt, een vernieuwende rol te spelen en grote impulsen te geven ter ondersteuning van die lidstaten, door middel van strategieën die hen zoveel mogelijk moeten toelaten stapsgewijs de grondslagen te leggen voor een stelsel van sociale bescherming dat op de maat van hun mogelijkheden is gesneden.

B. Bespreking van de vragenlijst

De Raad heeft kennis genomen van de in het rapport opgenomen vragenlijst over de alomvattende studie over de IAO-instrumenten inzake sociale zekerheid, in het licht van de Verklaring van de IAO van 2008 betreffende de sociale rechtvaardigheid voor een billijke mondialisering, die de Internationale Arbeidsconferentie op 10 juni 2008 heeft goedgekeurd (Genève, 97e zitting).

Hij wijst er onmiddellijk op dat het niet zijn bedoeling is alle vragen op omstandige wijze te beantwoorden, maar wel een algemeen overzicht te geven van het socialezekerheidsstelsel in België en daarbij de nadruk te leggen op de onderwerpen die hij heeft behandeld en op een aantal onderwerpen die hem bijzonder na aan het hart liggen.

1. Versterking van het rechtskader, de financiering en de dekking van de sociale bescherming

a. Algemene beginselen en dekkingsniveau

De Raad merkt in eerste instantie op dat België het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale bijstand sedert 1994 heeft opgenomen in de grondwet¹, zonder dat die begrippen erin worden omschreven.

Het Belgische socialezekerheidsstelsel stoelt op het verzekeringsbeginsel, in tegenstelling met de bijstand, en dekt een aantal risico's die zich in een mensenleven kunnen voordoen, zoals ziekte, arbeidsongeval, beroepsziekte, werkloosheid of veroudering, wanneer het inkomen uit arbeid wegvalt. Een specifieke regeling voorziet ook in een aanvullend inkomen voor families met kinderen.

Er bestaat evenwel geen uniforme socialezekerheidsregeling die op dezelfde wijze van toepassing is op alle burgers; dat kan worden verklaard door de oorsprong van het stelsel. Elke regeling werd afzonderlijk ontwikkeld rond een aantal beroepscategorieën en volgens de sociale, politieke en economische mogelijkheden van het ogenblik (de drie belangrijkste regelingen zijn de regeling van de werknemers, van de zelfstandigen en ten slotte van de ambtenaren). Er zijn ook specifieke socialezekerheidsstelsels voor de zeelieden, de mijnwerkers en de overzeese werknemers.

De sociale partners oefenen een grote invloed uit op de verschillende socialezekerheidsstelsels (behalve wat de overheidssector betreft) door middel van adviezen die ze op verzoek van de regering of uit eigen beweging uitbrengen. Aangezien de sociale partners deel uitmaken van alle beheerscomités van de socialezekerheidsinstellingen die in België zijn opgericht voor alle socialezekerheidstakken, zijn ze betrokken bij het beheer van het stelsel, waardoor ze hun toezichts-, reflectie- of evaluatieopdracht kunnen vervullen.

¹ Artikel 23 van de grondwet.

Voor de personen zonder bestaansmiddelen (zonder inkomen uit arbeid en zonder socialezekerheidsuitkeringen) werd ook voorzien in een regeling van sociale bijstand en kunnen verschillende soorten van uitkeringen worden toegekend op grond van een inkomensonderzoek. Die uitkeringen zijn het leefloon, de maatschappelijke hulp, de inkomensvervangende uitkering voor personen met een handicap en de inkomensgarantie voor ouderen.

Wat de gezondheidszorg betreft, is de meerderheid van de Belgische bevolking verzekerd (dekkingsgraad van meer dan 99 %). In dat kader hebben de sociale partners een belangrijke rol gespeeld bij de uitvoering van talrijke maatregelen met het oog op de bevordering van de gelijke toegang tot de gezondheidszorg, meer bepaald voor de kwetsbaarste groepen van de bevolking. Zo werden bijzondere inspanningen geleverd voor een verbetering van de terugbetaling aan kansarme groepen, onder meer door de invoering van de maximumfactuur, de stelsels van de verhoogde tegemoetkoming en de derdebetalersregeling alsook het globaal medisch dossier.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg voor de armste personen betreft, heeft de Raad evenwel in verschillende adviezen, die hij samen met de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven (CRB) heeft uitgebracht, geconstateerd dat er problemen van toegang tot de gezondheidszorg blijven bestaan, vooral voor de onderkant van onze samenleving; hij heeft er dus voor gepleit dat zou worden nagegaan voor welke doelgroepen en op welk niveau nog inspanningen moeten worden geleverd.

b. Financiering van de sociale zekerheid

De Raad herinnert eraan dat de basis van de financiering van de sociale zekerheid wordt gevormd door bijdragen die worden ingehouden op het loon van de werknemers en bijdragen ten laste van de werkgevers. De sociale zekerheid wordt bovendien gefinancierd door staatssteun en de alternatieve financiering (financiering op andere elementen dan het loon). De verschillende bijdragen worden samengevoegd en de inbreng ervan wordt gespreid naargelang de noden van de verschillende sectoren.

De Raad verricht op dat gebied een aantal activiteiten door het uitbrengen van rapporten of adviezen, die op zijn website geraadpleegd kunnen worden (www.nar-cnt.be).

c. Inning van de socialezekerheidsbijdragen

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) in België de belangrijkste instelling is voor de inning van de socialezekerheidsbijdragen van werknemers en werkgevers. Het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ) is belast met dezelfde opdracht voor de zelfstandigen.

Naast die eerste twee opdrachten is de RSZ, met name met het oog op de controle op de naleving van de betaling van de socialezekerheidsbijdragen, ook belast met het verzamelen en doorsturen van een aantal administratieve gegevens die nodig zijn voor de behandeling van de rechten van de sociaal verzekerden alsook met het verzamelen van de gegevens over begin en einde van de arbeidsverhoudingen in het kader van de Dimona (onmiddellijke aangifte van tewerkstelling).

Sedert vele jaren is die verzameling van de verschillende gegevens geautomatiseerd. In dat verband vestigt de Raad de aandacht op het feit dat hij sinds 1996 de spil is geweest van de verschillende werkzaamheden die moeten leiden tot de informatisering van de sociale zekerheid, met name om de vereenvoudiging en de modernisering van de sociale administratie bij te houden door de werkgevers mogelijk te maken.

Hij herinnert eraan dat hij al vele jaren een groot belang hecht aan de vereenvoudiging van de sociale zekerheid en de transparantie en harmonisering die eruit voortvloeien.

Hij heeft zich over dat onderwerp meermaals uitgesproken in eenparige adviezen. In dat kader kan vooral worden gewezen op de bijdrage van de Raad met betrekking tot de invoering van een sociale-identiteitskaart ten behoeve van alle sociaal verzekerden, de ontwikkeling en invoering van de multifunctionele aangifte waardoor de socialezekerheidsbijdragen ten laste van de werkgever correct kunnen worden berekend en de gegevens over de lonen en prestaties maar één keer moeten worden bezorgd aan de verschillende instellingen belast met de betaling van de socialezekerheidsuitkeringen, en ten slotte de invoering en veralgemening van de onmiddellijke aangifte van tewerkstelling.

De Raad merkt nog op dat hij ook steeds bezorgd is geweest over de bescherming van de rechten van de burger, wat volgens hem een harmonisatie van zijn betrekkingen met het bestuur inhoudt, met name door de organisatie van het recht op verbetering van administratieve fouten, duidelijke informatie, vereenvoudiging van de vele stappen die moeten worden ondernomen.

Om tegemoet te komen aan die bezorgdheden, werd in 1995 het handvest van de sociaal verzekerde vastgesteld. De Raad werd er nauw bij betrokken en heeft dienaangaande een aantal adviezen uitgebracht.

Het handvest van de sociaal verzekerde waarborgt de sociaal verzekerden een goede verhouding met de verschillende beheers- en bestuursinstellingen van de sociale zekerheid door een aantal regels vast te stellen, met name voor de motivering van de beslissingen inzake sociale zekerheid, de terugvordering van onrechtmatig betaalde uitkeringen of nog de beroepstermijnen, en door de besturen een informatie- en raadgevingsplicht op te leggen.

d. Maatregelen die verband houden met de wereldwijde economische crisis

Naast de verschillende maatregelen die de regering dienaangaande heeft genomen, wijst de Raad erop dat het jongste centraal akkoord van de sociale partners voor de periode 2009-2010, "uitzonderlijk akkoord met het oog op het herstel van het vertrouwen", werd gesloten in een periode van financiële crisis en de juiste balans tussen concurrentiekracht, koopkracht en werkgelegenheid nastreefde. Dat akkoord bevat een aantal maatregelen die ofwel alleen door de sociale partners zelf, ofwel samen met de regering werden uitgevoerd.

De Raad wijst in dat verband in het bijzonder op de vereenvoudiging van de banenplannen, de vermindering van de fiscale lasten op ploegen- en nachtarbeid, de herziening van het stelsel van vermindering van de sociale lasten, de welvaartsvastheid van de socialezekerheidsuitkeringen, de wijziging van het stelsel van tijdskrediet met het oog op besparingen.

2. Integratie van de sociale zekerheid in een globale strategie voor waardig werk

a. Sociale zekerheid en arbeidsrechtelijke beginselen

De Raad wijst er in dat verband op dat de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, de paritaire comités toelaat fondsen voor bestaanszekerheid op te richten om aan de werknemers sociale voordelen te betalen, zoals aanvullende werkloosheids- of ziekte-uitkeringen, de vorming van werknemers, jongeren en werkzoekenden te financieren en te organiseren, initiatieven inzake veiligheid en hygiëne te financieren of nog maatregelen te nemen met het oog op de ontwikkeling van de werkgelegenheid en de naleving van de sociale verplichtingen.

b. Interactie tussen de sociale zekerheid en het werkgelegenheidsbeleid

De Raad merkt in eerste instantie op dat er in België interactie is tussen de sociale zekerheid en het arbeidsmarktbeleid.

Zonder volledig te willen zijn, zal de Raad hieronder een aantal aspecten van die interactie toelichten.

Hij wijst erop dat de opeenvolgende Belgische regeringen sedert de jaren tachtig een hele reeks maatregelen ter bevordering van de werkgelegenheid hebben vastgesteld, met name door middel van de toekenning van verminderingen van socialezekerheidsbijdragen, ten gunste van de werkgevers en de werknemers, alsook via de activering van de werkloosheidsuitkeringen.

Die maatregelen werden verschillende keren hervormd om de bestaande maatregelen te vereenvoudigen en op die manier het werkgelegenheidsbeleid efficiënter te maken. De sociale partners werden steeds in ruime mate betrokken bij die hervormingen, daar ze concrete vereenvoudigingsvoorstellen hebben kunnen doen. De regering heeft in grote mate rekening gehouden met die voorstellen.

De sociale partners hebben onlangs ook bijgedragen tot de jongste hervorming van de regeling inzake vermindering van de socialezekerheidsbijdragen en de activering van de werkloosheidsuitkeringen, die de komende maanden van kracht moet worden. Die bijdrage maakte het voorwerp uit van het jongste centraal akkoord van 22 december 2008 voor de periode 2009-2010. Met het oog op de concretisering van dat akkoord heeft de Nationale Arbeidsraad op 20 februari 2009 advies nr. 1.676 en op 7 oktober 2009 advies nr. 1.705 uitgebracht.

Naast de vereenvoudiging van de regelingen inzake vermindering van de socialezekerheidsbijdragen, hebben de voorstellen van de sociale partners voor een activering van de werkloosheidsuitkeringen betrekking op de kwetsbaarste groepen op de arbeidsmarkt, zoals langdurig werklozen, laaggeschoolde jongeren, personen met verminderde arbeidsgeschiktheid en oudere werkzoekenden.

In dezelfde context merkt de Raad ook op dat de werkbonus, d.i. een gerichte vrijstelling van persoonlijke sociale bijdragen voor werknemers met een laag loon, in 2004 door de regering werd ingevoerd om de overgang van de werkloosheid naar arbeid aantrekkelijker te maken. Zo heeft de werkbonus het oude stelsel van vermindering van persoonlijke socialezekerheidsbijdragen vervangen, aangezien daarmee volgens de sociale partners geen werkloosheidsvallen konden worden vermeden.

Dat vraagstuk werd immers door de sociale partners besproken in hun centrale akkoorden voor de periodes 1999-2000 en 2001-2002.

De Raad wijst er nog op dat hij al jaren het idee verdedigt dat de kwaliteit van de werkgelegenheid een essentieel element is voor de verwezenlijking van het recht op arbeid en sociale bescherming.

Met betrekking tot de bijdrage van de sociale partners aan de bevordering van de kwaliteit van de werkgelegenheid in het kader van hun bevoegdheden, wijst de Raad erop dat de Belgische sociale partners op interprofessioneel, sectoraal en/of ondernemingsniveau akkoorden kunnen sluiten waardoor ze in het kader van een autonoom beleid een aantal materies kunnen regelen die nauw verband houden met de kwaliteit van de werkgelegenheid. Het gaat meer bepaald om vraagstukken inzake arbeidsorganisatie, arbeidsvoorwaarden, arbeidstijd, arbeidsverhoudingen, goede combinatie van arbeid en gezin, vorming.

De jongste jaren heeft de Raad met name gewerkt aan:

- de strijd tegen stress op het werk, door het sluiten van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 72 van 30 maart 1999 betreffende het beleid ter voorkoming van stress door het werk en de evaluatie die hij vervolgens heeft verricht;
- de vaststelling van een nieuw stelsel van loopbaanonderbreking, dat is geregeld door de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 77 bis van 19 december 2001 tot vervanging van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 77 tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking;
- het aan het werk houden van de huidige generatie werknemers van 45 jaar en ouder, door te wijzen op de noodzaak van een preventief personeelsbeleid dat de leeftijd en de loopbaan in acht neemt alsook door maatregelen ter bevordering van een langere loopbaan van de betrokken doelgroepwerknemers te ontwikkelen en te versterken;
- de strijd tegen armoede, door middel van de vele adviezen die hij daarover heeft uitgebracht;
- de strijd tegen zwartwerk, met name door de versterking van de inspectiediensten, de strijd tegen sociale fraude, de verbetering van het PWA-statuut en de invoering van een stelsel van dienstencheques.

c. Sociale zekerheid en sociale dialoog

De Raad herinnert eraan dat een groot aantal onderwerpen met betrekking tot de sociale bescherming, de armoedeproblematiek, het inkomensbeleid en de werkgelegenheid traditioneel onder het bevoegdheidsgebied van de sociale partners vallen.

Hij wijst er verder op dat het sociaal overleg vaak de efficiëntste manier is om te komen tot evenwichtige oplossingen, die rekening houden met de verschillende noden en belangen van de betrokken personen in het veld.

De Raad merkt op dat naast de initiatieven op interprofessioneel niveau ook vele acties worden ondernomen op sector- en ondernemingsniveau.

Hij heeft ook al verschillende jaren regelmatige contacten met de Belgische vertegenwoordigers in de Europese comités Werkgelegenheid en Sociale Bescherming en met de leden van de betrokken ministeriële kabinetten.

Door die contacten kunnen de sociale partners de werkzaamheden van de verschillende comités volgen voor de materies die onder hun bevoegdheid vallen en kunnen ze, wanneer ze het nuttig achten of wanneer het hun wordt gevraagd, aan de Belgische vertegenwoordiging hun advies geven over een bepaald vraagstuk dat in de Europese instanties wordt besproken. Met dat advies kan dan rekening worden gehouden om het Belgische standpunt in de Raad van de Europese Unie te bepalen.

3. Ratificatie van de in dit rapport bedoelde IAO-instrumenten

De Raad wijst erop dat hij eerder werd geraadpleegd over de wenselijkheid om de IAO-instrumenten inzake sociale zekerheid goed te keuren.

Zo werd verdrag nr. 102 betreffende de minimumnormen der sociale zekerheid op 26 november 1959 door België geratificeerd.

Ten aanzien van verdrag nr. 168 betreffende de bevordering van de werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid, 1988, merkt de Raad op dat hij verschillende keren over dat ontwerp van instrument werd geraadpleegd en dat hij daarover op 23 september 1986 advies nr. 845 en op 10 november 1987 advies nr. 876 heeft uitgebracht.

In dat laatste advies kon de Raad "geen goedkeuring hechten aan de inhoud van het ontwerp van internationaal verdrag, aangezien hij meent dat het wezenlijke doel van een internationaal verdrag dient te bestaan in het bevorderen van een regelgeving tot sociale vooruitgang in een zo groot mogelijk aantal lidstaten. Het is dan ook van wezenlijk belang dat de oorkonde een zo groot mogelijk aantal goedkeuringen en ratificaties krijgt. De bedoeling zelf van het ontwerp van verdrag alsook zijn exhaustief karakter maken volgens hem het aantal latere ratificaties onzeker."

Hij wees er verder op dat "indien de oriëntatie van de werkzaamheden van de Conferentie zou dienen gewijzigd te worden om te komen tot het opstellen van een fundamenteel gewijzigd ontwerp van internationaal verdrag, dan dient de oorkonde, wil zij geratificeerd worden door België, zich volgens hem te beperken een algemene kadernorm te schetsen, die het onaantastbare algemene principe inzake de begrippen verzekering, onvrijwillige werkloosheid, arbeidsgeschiktheid en bereidheid tot arbeiden, stage, passend werk, duur van vergoeding en beroep, herneemt."

Later werd de Raad door de toenmalige minister van Tewerkstelling en Arbeid om advies verzocht over een ontwerp van voorlegging, aan het Parlement, van verdrag nr. 168 betreffende de bevordering van de werkgelegenheid en de bescherming tegen werkloosheid.

Hij heeft daarover op 15 mei 1990 advies nr. 950 uitgebracht, waarin hij van mening is dat de Belgische wetgeving het niet mogelijk maakt dat instrument te ratificeren.

Sedertdien heeft de Raad geen nieuwe adviesaanvraag ontvangen over een eventuele voorlegging, aan het Parlement, van het voornoemde verdrag nr. 168 en België heeft het instrument nog steeds niet geratificeerd.
